

Dag 4: 21 September: Narrows- Angels Landing

Te vroeg voor het ontbijt, dus krijgen we ons knapzakje vooraf: een yoghurtje, een appel en een in de microgolfoven op te warmen 'cheeseburger'!! Beuh!! Die cheeseburger laten in de frigo achter. De Narrows is een deel van de bovenstroom van een riviertje, de 'Virgin', die de zandkleurige rots tot zeer diep uitgesleten heeft. Goed geschoeid stappen we in het water en we rollen, kruipen wankelend verder stroomopwaarts. Kronkelend in de rivierbedding tot ruim boven ons middel in het water aanschouwen we de steile rotsen. Miljoenen jaren heeft dat riviertje beetje bij beetje die diepe snee, een diepe kloof in de rotsen gemaakt en jaarlijks een miljoen ton rots uitgeschuurd en afgevoerd naar beneden. Onze nek doet pijn van het omhoog kijken. Steeds nieuwe veranderende zichten. Onze handen doen pijn van het houden aan onze steunstok. Het gutsende water lift steentjes in onze schoenen. Het kruipt tot onder onze tenen... Maar het is adembenemend in welke richting je ook kijkt. We strompelen tot aan de split van de rivier 3 mijl verder en we keren terug. De rivier zit vol toeristen, maar het deert niet. Ogen te kort. Weer op het droge kijkt iedereen gelukkig terug op deze unieke ervaring. Even later aan de auto is het minder gelukkig. Ik besef opeens dat al mijn papieren in een beugelzakje zitten onder mijn broeksriem. Alles, paspoort, rijbewijs, geldbriefjes... kletsnet. Tussen iedere bladzijde van mijn paspoort vlug een keukenpapiertje... Als dat maar goedkomt.

Angels Landing is het volgende. Een berg zo hoog dat de engelen er op kunnen landen. Gezwind starten we er aan. Maar het blijft aanhoudend stijgen, gestaag omhoog langs een steil hellend pad. Chris heeft liever trappen, voelt het goed aan de achillespees. Soms een vlak stukje om op adem te komen en om te kijken in de diepte van het dal. We zien van beneden het pad omhoog kronkelen. Amaai, in een korte tijd zijn we al een heel stuk op weg. Dat geeft courage. Als we eindelijk denken boven te zijn, zien we dat het nog hoger gaat. Op dat moment is de courage al helemaal opgesoupeerd. Ghislain is er intussen helemaal door zo te zien en wil nog niet opgeven, doet er nog een stuk bij. Je denkt aan de ultieme top te zijn, maar dan gaat het achter het hoekje nog verder omhoog. We besluiten te keren. Op de terugtocht zijn er gasten met touwen en klimgerief. Dat zijn pas bergbeklimmers. Moe maar voldaan komen we beneden en kunnen we gelukkig direct de shuttlebus in. Op de bus stapt er iemand op die helemaal achteraan gaat zitten. 'Brugge' staat er duidelijk op zijn pet. 'Als je van Brugge zijt, zet je vanachter' zeg ik duidelijk verstaanbaar. Hij is voor 4 weken op stap met een Antwerpenaar, die er nog verder 3 maanden rondtrekt. Enfin, 't Is goed geweest die dag. Mijn paspoort is terug droog en Na verfrissing in de blokhut vinden we een goed restaurantje om aan te sterken. En dan vlug gaan slapen.